

PRIM MINISTRU

560, 12.02.2026

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru protejarea accesului la fondurile proprii și asigurarea proporționalității măsurilor de suspendare a conturilor bancare*, inițiată de domnul deputat AUR Georgel Badiu (Bp. 536/2025)

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare completarea Legii nr. 129/2019 pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare, în sensul instituirii obligației ca, în caz de blocare totală a conturilor, instituția bancară să sesizeze în termen de 24 de ore DIICOT, pentru verificarea existenței unor suspiciuni temeinice de natură penală. În lipsa unei asemenea sesizări, măsura blocării conturilor este nulă de drept, întrucât nu are fundament legal legitim și încalcă principiile statului de drept, prevăzute de art. 1 alin. (5) din *Constituția României, republicată*. În acest mod, banca va avea responsabilitatea clară de a verifica fiecare caz în parte, înainte de a lua o măsură punitivă dictată de, un automatism care conduce la încălcarea unui drept fundamental.

Proiectul prevede totodată garanția accesului la o sumă minimă echivalentă cu salariul minim net pe economie, asigurând protecția minimulul fiscal vital, conform principiului echității sociale și obligației statului, consacrate de art. 135 alin. (2) lit. f) din *Constituție*, de a crea condițiile necesare pentru asigurarea calității vieții.

II. Observații

1. Precizăm că, potrivit art. 59 alin. (1) din *Legea 24/2000*¹, „*Modificarea unui act normativ constă în schimbarea expresă a textului unora sau mai multor articole ori alineate ale acestuia și în redarea lor într-o nouă formulare*”, iar potrivit art. 60 alin. (1) din același act normativ, „*completarea actului normativ constă în introducerea unor dispoziții noi, cuprinzând soluții legislative și ipoteze suplimentare, exprimate în texte care se adaugă elementelor structurale existente, prin utilizarea unei formule de exprimare, cum ar fi: "După articolul ... se introduce un nou articol, ..., cu următorul cuprins:"*”. Astfel, semnalăm faptul că inițiativa legislativă nu are în vedere și modificarea *Legii nr. 129/2019*, ci doar completarea acesteia. Astfel, considerăm că este necesară eliminarea referințelor la modificarea acestui act normativ din cuprinsul inițiativei legislative.

Tot referitor la evenimentul legislativ, subliniem faptul că titlul propunerii legislative trebuia să exprime operațiunea de completare a *Legii nr. 129/2019*. Astfel, forma pe care titlul propunerii legislative ar fi trebuit să o îmbrace „*Lege pentru completarea Legii nr. 129/2009 pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului*”.

2. Considerăm că amplasarea în cadrul *Legii nr. 129/2019* a articolului preconizat nu respectă exigențele privind tehnica legislativă prevăzute de art. 61 alin. (2) *Legea 24/2000*, care precizează faptul că: „*Prevederile modificate sau care completează actul normativ trebuie să se integreze armonios în actul supus modificării ori completării, asigurându-se unitatea de stil și de terminologie, precum și succesiunea normală a articolelor*.”. Or, art. 11 din *Legea nr. 129/2019* prevede obligații în sarcina entităților raportoare de a aplica măsuri specifice de cunoaștere a clientelei, iar nu măsuri împotriva riscului referitor la potențialele activități de spălare a banilor/finanțare a terorismului. Astfel, considerăm că textul preconizat ar fi trebuit poziționat, astfel încât să existe o succesiune normală a articolelor.

3. Apreciem faptul că textul inițiativei legislative nu permite identificarea tipologiei clienților instituției financiare/instituției de credit. Activitatea de creditare este o activitate complexă, care cuprinde o arie de

---

¹*Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*

operațiuni extinsă, fără a se rezuma la atragere de depozite sau la servicii de plată. Spre exemplu, în cazul instituțiilor de credit, aceste activități sunt prevăzute de art. 18 din *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, cu modificările și completările ulterioare*. De asemenea, în cazul instituțiilor financiare nebancare, aceste activități sunt enumerate de art. 14 din *Legea 93/2009 privind instituțiile financiare nebancare, cu modificările și completările ulterioare*. Astfel, este importantă determinarea domeniului de aplicare al inițiativei legislative, întrucât, în cazul în care beneficiarul normei ar fi o persoană juridică, profesionist în sensul *Codului Civil*, măsurile edictate ar fi insuficiente pentru realizarea activității economice. Astfel, considerăm că inițiativa legislativă ar fi trebuit redimensionată și redefinită, ținându-se cont de toate aceste realități specifice activității de creditare, înțelese în sens larg.

4. Cu privire la art. 11¹ alin. (1) din inițiativa legislativă, din formularea „*instituțiile de credit și cele financiare pot suspenda...*”, reiese facultatea luării măsurilor împotriva neactualizării datelor de identificare, iar nu obligația acestora. Acest mod de reglementare este contrar rigorilor tehnicii legislative instituite de *Legea 24/2000*, care prevede, la art. 8 alin. (2), faptul că „*Prin modul de exprimare actul normativ trebuie să asigure dispozițiilor sale un caracter obligatoriu*”. Astfel, considerăm că era necesară formularea normei preconizate, pentru a da valoare normativă conținutului acestuia. Aceeași observație este valabilă și pentru art. 11¹ alin. (4), sintagma „*fondurile proprii pot...*”.

De asemenea, tot referitor la art. 11¹ alin. (1), subliniem faptul că enumerările și exemplificările inserate în cuprinsul normei propuse sunt contrare prevederilor *Legii 24/2000*. Potrivit art. 38 alin. (3) din cuprinsul actului normativ anterior menționat, „*Utilizarea unor explicații prin norme interpretative este permisă numai în măsura în care ele sunt strict necesare pentru înțelegerea textului. Nu este permisă prezentarea unor explicații prin folosirea parantezelor.*”. Or, având în vedere necesitatea armonizării soluției propuse cu prevederile legale anterior citate, considerăm că textul trebuia reevaluat.

5. Referitor la art. 11¹ alin. (3) din inițiativa legislativă, precizăm că nu este clar care este motivul pentru care se impune obligația numai în sarcina instituțiilor de credit cu privire la asigurarea accesului lunar al clientului la o sumă minimă. Astfel, art. 11¹ alin. (1) face vorbire atât

despre instituțiile de credit, cât și despre cele financiare. De asemenea, și *Legea nr. 129/2019* amintește atât instituțiile de credit, cât și instituțiile financiare. Potrivit art. 3 alin. (1) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006*, reprezintă instituții de credit: băncile, organizațiile cooperatiste de credit, bănci de economisire și creditare în domeniul locativ, bănci de credit ipotecar. Or, rezumarea doar la aceste persoane juridice este insuficientă în ceea ce privește scopul urmărit de norma previzionată, anume protecția clienților instituțiilor de credit/instituțiilor financiare.

Potrivit art.4 alin.(1) pct. 26 din *Regulamentul 575/2013 din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012*, prin „*instituție financiară*” se înțelege o întreprindere, alta decât o instituție, a cărei activitate principală constă în dobândirea de participații sau în desfășurarea uneia sau mai multor activități menționate la punctele 2 - 12 și la punctul 15 din anexa I la *Directiva 2013/36/UE*, inclusiv o societate financiară holding, o societate financiară holding mixtă, o instituție de plată în sensul *Directiva 2007/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 97/7/CE, 2002/65/CE, 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a Directivei 97/5/CE*, dar cu excluderea societăților holding de asigurare și a societăților holding de asigurare cu activitate mixtă, astfel cum este definită la articolul 212 alineatul (1) litera (g) din *Directiva 2009/138/CE*.

De asemenea, potrivit art. 5 lit. c) din *Legea 93/2009* privind instituțiile financiare nebancare, entitățile ce desfășoară activitate de creditare cu titlu profesional în condițiile *Legii 93/2009*, constituie categoria instituții financiare nebancare.

Nu în ultimul rând, *Regulamentul (UE) 2024/1624 al Parlamentului European și al Consiliului din 31 mai 2024 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului* prevede faptul că măsurile specifice se aplică atât instituțiilor de credit, cât și instituțiilor financiare.

Drept urmare, soluția preconizată la art.11¹ alin. (3) trebuia redimensionată, astfel încât să cuprindă toate entitățile care desfășoară activități specifice creditării. Aceeași observație este aplicabilă și în cazul art. 11¹ alin. (5) și (6), în ceea ce privește referirea la instituțiile de credit.

Totodată, referitor la asigurarea accesului lunar la o sumă minimă necesară traiului zilnic, considerăm că soluția propusă de inițiator ar trebui

să își găsească fundamentul în art. 47 alin. (1) din *Constituție*. Astfel, dreptul la un nivel de trai decent prezintă un conținut complex, nedeterminat explicit de constituant și care, pentru a fi identificat și protejat în fiecare caz în parte, trebuie interpretat în contextul situațiilor avute în vedere de legiuitor. *Curtea Constituțională* a arătat² faptul că nici conceptul și nici mijloacele de realizare a unui nivel de trai decent nu sunt prevăzute de *Constituție*, ceea ce lasă legiuitorului libertatea de a stabili, în funcție de politicile publice urmărite și de resursele disponibile atât măsurile concrete prin care va asigura cetățenilor respectarea acestui drept, cât și condițiile și limitele protecției acordate. Însă, dreptul la un nivel de trai decent nu înseamnă că statul trebuie să asigure în mod direct fiecărui cetățean mijloace materiale necesare traiului rezonabil. În plus, dreptul la un trai decent nu dispensează cetățenii de obligațiile ce le revin față de stat, în particular cele de natură patrimonială. Astfel, cu privire la asigurarea fondurilor minime, considerăm că soluția preconizată trebuia să reflecte și conținutul dreptului reglementat de art. 47 alin. (1) din *Legea fundamentală*.

6. Cu privire la art. 11¹ alin. (4) din inițiativa legislativă, semnalăm că sintagma „*blocarea totală a conturilor*” nu este o măsură prevăzută de legislația privind prevenirea și combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului. Aceeași precizare este aplicabilă și în cazul art. 11¹ alin. (5) referitor la sintagma „*măsura blocării*”, precum și pentru 11¹ alin. (6), sintagma „*blocarea totală a conturilor*”. În plus, sintagma utilizată nu are un caracter juridic riguros, contravenind inclusiv prevederilor specifice tehnicii legislative. Potrivit art. 8 alin. (4) din *Legea 24/2000*, „*Textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce. Nu se folosesc termeni cu încărcătură afectivă. Forma și estetica exprimării nu trebuie să prejudicieze stilul juridic, precizia și claritatea dispozițiilor.*”.

În plus, sintagma „*fonduri proprii*” este o formulare de natură să creeze incertitudine juridică, având în vedere că această noțiune are o conotație diferită în legislația financiar-bancară, fiind un element specific condițiilor de prudențialitate și de adecvare a capitalului. Spre exemplu, potrivit art. 59 din *Regulamentul Băncii Naționale Române (BNR) nr. 20/2009*, „*Fondurile proprii ale instituțiilor financiare nebancare sunt*

---

² A se vedea Decizia nr. 765 din 15 iunie 2011 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 476 din 6 iulie 2011.

formate din capital propriu și capital suplimentar, din care se deduc elementele prevăzute la art. 63 alin. (1).”

De asemenea, referitor la noțiunea de „indicii temeinice”, considerăm că aceasta este echivocă și nu se află în concordanță cu terminologia utilizată de *Codul de procedură penală*. Astfel, potrivit art. 305 alin. (3) din *Codul de procedură penală*, „Atunci când există probe din care să rezulte bănuiala rezonabilă că o anumită persoană a săvârșit fapta pentru care s-a început urmărirea penală și nu există vreunul dintre cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1), organul de urmărire penală dispune ca urmărirea penală să se efectueze în continuare față de aceasta, care dobândește calitatea de suspect. Măsura dispusă de organul de cercetare penală se supune, în termen de 3 zile, confirmării procurorului care supraveghează urmărirea penală, organul de cercetare penală fiind obligat să prezinte acestuia și dosarul cauzei.”. Totodată, potrivit art. 223 alin. (1) din *Codul de procedură penală*, „(1) Măsura arestării preventive poate fi luată de către judecătorul de drepturi și libertăți, în cursul urmăririi penale, de către judecătorul de cameră preliminară, în procedura de cameră preliminară, sau de către instanța de judecată în fața căreia se află cauza, în cursul judecății, numai dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit o infracțiune...”. Astfel, considerăm că terminologia utilizată în cuprinsul articolului preconizat ar fi trebuit să fie în concordanță cu noțiunile utilizate în *Codul de procedură penală*, ținând seama, totodată, de gradul de suspiciune ce planează asupra faptei cu potențial caracter ilicit.

De asemenea, apreciem că norma preconizată aduce atingere și prezumției de nevinovăție, astfel cum este reglementată de art. 23 alin. (11) din *Constituție* și de art. 4 din *Codul de procedură penală*, precum și dreptului de proprietate privată. Potrivit art. 249 alin. (1) din *Codul de procedură penală*, „Procurorul, în cursul urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată, din oficiu sau la cererea procurorului, în procedura de cameră preliminară ori în cursul judecății, poate lua măsuri asigurătorii, pentru a evita ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a bunurilor care pot face obiectul confiscării speciale sau al confiscării extinse ori care pot servi la garantarea executării pedepsei amenzii sau a cheltuielilor judiciare ori a reparării pagubei produse prin infracțiune.”, iar, potrivit art. 50 din *Legea 129/2019*, „În cazul în care s-a săvârșit o infracțiune de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului, luarea măsurilor asigurătorii este obligatorie, în condițiile Legii nr. 135/2010 privind

Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare". Astfel, măsurile asigurătorii sunt dispuse în contextul dispunerii începerii urmăririi penale *in rem*, potrivit art. 305 alin. (1) *Cod de procedură penală*. În plus, simpla existență a unei sesizări a organelor de urmărire penală nu echivalează cu debutul unui proces penal, prin începerea urmăririi penale *in rem*, întrucât sesizarea poate fi clasată ca urmare a incidenței în mod manifest a unui caz prevăzut de art. 16 alin. (1) din *Codul de procedură penală*.

Măsurile asigurătorii au, printre altele, efectul indisponibilizării bunurilor unor persoane, însă aceste măsuri sunt dispuse într-un cadru procesual penal, persoanele afectate bucurându-se de garanțiile oferite de reglementările procesual penale (ex: exercitarea unei căi de atac împotriva măsurii asigurătorii). Or, soluția preconizată de blocare a conturilor este disproporționată în raport cu suspiciunile existente, iar subiectul acestei măsuri nu se bucură de garanții procesuale specifice în vederea contestării soluției dispuse. Din această perspectivă, considerăm că este afectat dreptul de proprietate, astfel cum este reglementat de art. 44 din *Constituție*.

Apreciem că utilizarea sintagmei „a unor infracțiuni”, este improprie. Potrivit art. 15 alin. (1) din *Codul penal*, „Infracțiunea este fapta prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăție, nejustificată și imputabilă persoanei care a săvârșit-o.”. Apreciem că analiza condițiilor referitoare la existența sau inexistența infracțiunii revine exclusiv organelor judiciare, iar nu organelor care au atribuții referitoare la prevenirea și combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului.

Cu privire la sintagma „alte acte normative privind spălarea banilor și finanțarea terorismului”, apreciem că era necesară determinarea concretă a acestor acte normative. Totodată, art. 50 alin. (2) din *Legea 24/2000* prevede faptul că „Dacă norma la care se face trimitere este cuprinsă în alt act normativ, este obligatorie indicarea titlului acestuia, a numărului și a celorlalte elemente de identificare”. Astfel, modificarea amintită era necesară și din perspectiva respectării exigențelor normelor de tehnică legislativă.

7. Cu privire la art. 11¹ alin. (5) din inițiativa legislativă, apreciem că între noțiunea „de îndată” și termenul de 24 de ore există contradicții. Potrivit art. 36 alin. (4) din *Legea 24/2000*, „Redactarea textelor se face prin folosirea cuvintelor în înțelesul lor curent din limba română modernă, cu evitarea regionalismelor”. Or, termenul „de îndată” nu este

compatibil cu termenul de 24 de ore. Cu titlu de exemplu, art. 267 alin. (1) din *Codul penal* precizează cu privire la infracțiunea de omisiune a sesizării, faptul că: „Funcționarul public care, luând cunoștință de săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală în legătură cu serviciul în cadrul căruia își îndeplinește sarcinile, omite sesizarea de îndată a organelor de urmărire penală se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.”. Drept urmare, pentru evitarea caracterului echivoc al normei, termenul indicat trebuia reevaluat.

Cu privire la sesizarea Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism (DIICOT), considerăm că norma previzionată nu își găsește o justificare legală, putând genera dificultăți în practică, din perspectiva gestionării actelor de sesizare de către organele de urmărire penală. Potrivit art. 11 alin. (1), pct. 3 din *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2016 pentru organizarea și funcționarea Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative*, DIICOT are competența privind urmărirea penală pentru: „infracțiunea de spălare a banilor prevăzută de *Legea nr. 656/2002*) pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului, republicată, cu modificările ulterioare, dacă banii, bunurile și valorile care au făcut obiectul spălării banilor provin din săvârșirea infracțiunilor date în competența Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism”. Astfel, e posibil ca nu toate potențialele fapte prevăzute de legea penală avute în vedere de inițiator să fie de competența materială a DIICOT. Drept urmare, în caz de necompetență, DIICOT urmează să își decline competența sau să trimită sesizarea pe cale administrativă organului de urmărire penală competent, în condițiile prevăzute de *Codul de procedură penală*.

8. În ceea ce privește art. 11¹ alin. (6) din inițiativa legislativă, apreciem că sancțiunea nulității de drept este nefundamentată. Nulitatea este o cauză de ineficacitate a actului juridic care intervine ca urmare a nerespectării unor condiții de formă sau de fond ale acestuia, la momentul încheierii sau emiterii actului juridic respectiv. Or, nulitatea nu poate interveni pentru un eveniment ulterior emiterii actului juridic respectiv, fiind incidente, eventual, alte sancțiuni de drept. În plus, considerăm că nu există justificări temeinice privind condiționarea eficacității măsurii de sesizarea organelor de urmărire penală, măsura „*blocării totale a*

conturilor”, fiind o măsură administrativă, iar nu o măsură procesuală, care poate fi luată de organele judiciare pe parcursul procesului penal (spre exemplu, măsurile asigurătorii).

Referitor la răspunderea instituției de credit, considerăm că între prejudiciul cauzat clientului și răspunderea contravențională nu există o legătură de cauzalitate directă. Astfel, formularea propusă, în sensul că se instituie o răspundere contravențională pentru prejudiciul cauzat clientului este improprie și nu răspunde rațiunii pentru care se instituie răspunderea contravențională.

9. Referitor la art.11¹ alin. (7) din inițiativa legislativă, considerăm că textul preconizat ar fi trebuit repositionat, având în vedere că *Legea 129/2019* reglementează în capitolul X aspectele referitoare la răspundere și sancțiuni.

De asemenea, trebuia avută în vedere tipologia instituției de credit și a instituțiilor financiare, astfel încât să fie determinate în mod exact autoritățile care sunt competente să constate și să aplice sancțiunile contravenționale, precum și căile de atac care pot fi exercitate împotriva acestor sancțiuni.

10. Subliniem faptul că inițiativa legislativă nu conține o formulă de atestare a autenticității actului, care să îndeplinească exigențele de tehnică legislativă. Potrivit art. 40 din *Legea 24/2000*, „*actul normativ are următoarele părți constitutive: titlul și, dacă este cazul, preambulul, formula introductivă, partea dispozitivă, formula de atestare a autenticității actului.*”. Astfel, precizăm faptul că se impunea respectarea prevederilor art. 46 din *Legea 24/2000*, în ceea ce privește atestarea autenticității actului normativ.

11. Facem precizarea că reglementarea actuală din *Legea nr. 129/2019*, asigură transpunerea completă a *Directivei (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei*, cu modificările și completările ulterioare și este în concordanță cu *Recomandarea nr. 10 - Măsuri de cunoaștere a clientelei - a Grupului de Acțiune Financiară Internațională*, organism internațional

care stabilește Standardele internaționale privind combaterea spălării banilor și finanțarea terorismului și a proliferării nucleare.

Astfel, în ceea ce privește normele de la art. 11¹ alin. (4) - (7) din inițiativa legislativă, apreciem că acestea contravin *Legii nr. 129/2019* și legislației europene în domeniul prevenirii și combaterii spălării banilor și finanțării terorismului - *Directiva (UE) 2015/849*.

12. Totodată, menționăm că, în situația existenței unor suspiciuni că bunurile provin din savârșirea de infracțiuni sau au legătură cu finanțarea terorismului, instituțiile de credit sunt obligate să transmită exclusiv Oficiului Național de Prevenire și Combateră a Spălării Banilor (Oficiului) un raport pentru tranzacții suspecte (*art. 6 din Legea nr. 129/2019*). Facem precizarea că instituțiile de credit nu au competențe de identificare a unor indicii temeinice de savârșire a unor infracțiuni.

Oficiul este cel care informează, după caz, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Serviciul Român de Informații sau organele de urmărire penală, în funcție de rezultatele analizei sale financiare, conform art. 34 alin. (1) - (3) din *Legea nr. 129/2019*, potrivit carora:

" *ART. 34*

(1) *Oficiul analizează și prelucrează informațiile, iar atunci când se constată existența unor indicii de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului, informează de îndată Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.*

(2) *Oficiul informează de îndată Serviciul Român de Informații cu privire la suspiciuni de finanțare a terorismului.*

(3) *Oficiul informează organele de urmărire penală cu privire la indicii de săvârșire a altor infracțiuni decât cele de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului.*

13. În ceea ce privește *Expunerea de motive*, considerăm că aceasta nu îndeplinește toate exigențele prevăzute în cuprinsul art. 31³ din *Legea 24/2000*.

---

³ Instrumentul de prezentare și motivare include conținutul evaluării impactului actelor normative, cuprinzând următoarele secțiuni: a) motivul emiterii actului normativ - cerințele care reclamă intervenția normativă, cu referire specială la insuficiențele și neconcordanțele reglementărilor în vigoare; principiile de bază și finalitatea reglementărilor propuse, cu evidențierea elementelor noi; concluziile studiilor, lucrărilor de cercetare, evaluărilor statistice; referirile la documente de politici publice sau la actul normativ pentru a căror implementare este elaborat respectivul proiect. Pentru ordonanțele de urgență vor fi prezentate distinct elementele obiective ale situației extraordinare care impune reglementarea imediată, nefiind suficientă utilizarea procedurii parlamentare de urgență, precum și eventualele consecințe care s-ar produce în lipsa luării măsurilor legislative propuse; b) impactul

De asemenea, precizăm faptul că art. 31 alin. (1) din *Legea 24/2000* prevede faptul *Expunerea de motive* trebuie să cuprindă „cerințele care reclamă intervenția normativă, cu referire specială la insuficiențele și neconcordanțele reglementărilor în vigoare; principiile de bază și finalitatea reglementărilor propuse, cu evidențierea elementelor noi; concluziile studiilor, lucrărilor de cercetare, evaluărilor statistice; referirile la documente de politici publice sau la actul normativ pentru a căror implementare este elaborat respectivul proiect. Pentru ordonanțele de urgență vor fi prezentate distinct elementele obiective ale situației extraordinare care impune reglementarea imediată, nefiind suficientă utilizarea procedurii parlamentare de urgență, precum și eventualele consecințe care s-ar produce în lipsa luării măsurilor legislative propuse”.

Astfel, apreciem că era necesară completarea instrumentului de motivare și prezentare cu justificarea clară a cerințelor care reclamă intervenția normativă, respectiv a măsurilor vizate.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,
Ilie-Gavril BOLOJAN,

PRIM-MINISTRU

Domnului senator Mircea ABRUDEAN
Președintele Senatului

---

socioeconomic - efectele asupra mediului macroeconomic, de afaceri, social și asupra mediului înconjurător, inclusiv evaluarea costurilor și beneficiilor; c) impactul financiar asupra bugetului general consolidat atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât și pe termen lung (pe 5 ani), inclusiv informații cu privire la cheltuieli și venituri; d) impactul asupra sistemului juridic - implicațiile pe care noua reglementare le are asupra legislației în vigoare; compatibilitatea cu reglementările comunitare în materie, determinarea exactă a acestora și, dacă este cazul, măsurile viitoare de armonizare care se impun; deciziile Curții de Justiție a Uniunii Europene și alte documente relevante pentru transpunerea sau implementarea prevederilor legale respective; implicațiile asupra legislației interne, în cazul ratificării sau aprobării unor tratate ori acorduri internaționale, precum și măsurile de adaptare necesare; preocupările în materie de armonizare legislativă; e) consultările derulate în vederea elaborării proiectului de act normativ, organizațiile și specialiștii consultați, esența recomandărilor primite; f) activitățile de informare publică privind elaborarea și implementarea proiectului de act normativ; g) măsurile de implementare - modificările instituționale și funcționale la nivelul administrației publice centrale și locale.